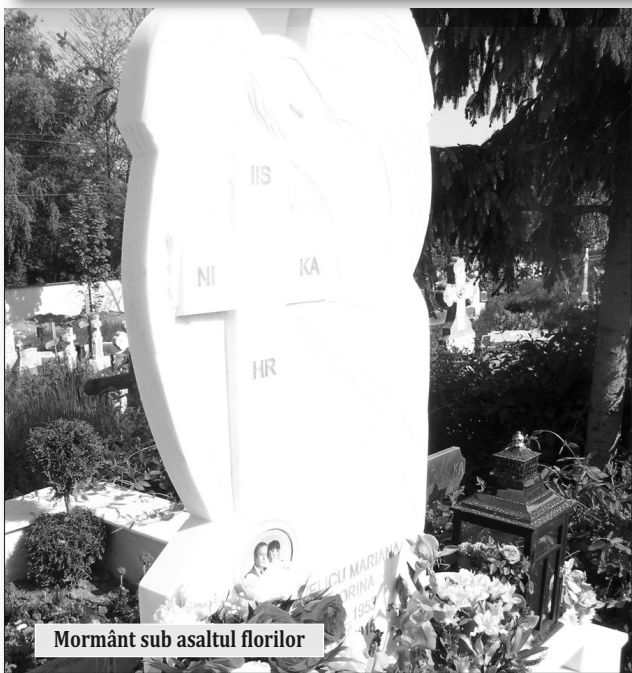

Mireasmă din mormântul unei artiste

Era 4 mai 2016. O zi care a rămas scrisă cu negru în calendarul melomanilor argeșeni. Violonista inimilor lor, distinsa artistă Mariana Velicu, la capătul unei lupte crâncene cu o boală necruțătoare, adormea întru nădejdea învierii în Ziua de Apoi. Atunci, în ziua înmormântării s-a petrecut un fenomen straniu, iar acum, la interval de un an, cei care au iubit-o descoperă un alt fapt inexplicabil...

Mormânt sub asaltul florilor

S-a rugat și a primit

Cum se întâmplă în cazul multor artiști, și micuța Mary, cum îi spuneau apropiații, manifesta înclinații spre genul care avea să-i aducă faimă. S-a născut cu câteva zile înaintea Crăciunului din anul 1953 și având parte de susținerea familiei, și-a urmat drumul la care visa: o carieră în muzica instrumentală. În 1972 a absolvit Liceul de Muzică și Arte Plastice. Nu s-a mulțumit cu atât, ci a avut ambiția de a merge mai departe, imaginându-și ziua în care se va afla pe o scenă mare, sub lumina reflectoarelor. Îmbina însă pregătirea cu ceasurile petrecute în biserică. Avea de partea ei tinerețea, frumusețea și entuziasmul și se ruga cu credința că poate muta munții din loc. Și i-a mutat, intrând la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” în vremea în care acolo se ajungea mai greu decât la medicină!

Dascăl desăvârșit

Anii au trecut și a ajuns cadru didactic. I-au trecut prin

cânta Simfonia a V-a de Beethoven, artista a plâns. După zeci de ani i se împlinise visul. Colegii își amintesc starea de grație a profesoarei care militase ani la rând pentru înființarea instituției. Scruta sala cu privirea, mânuia arcușul și lacrimi strălucitoare se scurgeau pe vioara cu care-și fermeca auditoriul. Ca dovadă a nivelului profesional la care ajunsese, conducerea Filarmonicii a considerat un mare câștig angajarea Mariane Velicu. Și artista n-a mai lipsit de la niciun concert. Până în 2016 când cortina s-a tras pentru totdeauna.

Semn de sus

Ziua înmormântării va rămâne memorabilă pentru toți cei prezenți. O zi însoțită, cu cimitirul „Textila” din Găvana scaldat în lumina soarelui de primăvară. La slujba de la biserica „Tuturor Sfinților” preoții au subliniat trăsăturile de caracter ale celei aflate pe catafalc și peste 500 de oameni, prieteni, muzicieni, artiști

mână multe serii de elevi ai Liceului de Artă „Dinu Lipatti” din Pitești și, după cum spun ei, doamna Mariana Velicu nu le era doar profesoară, ci o adevărată prietenă, soră, mamă! Avea nu doar vocație de dascăl, ci și un dar aparte, acela de a-și apropia oamenii. O relație deosebită s-a statornicit și între ea și ceilalți profesori, unii dintre ei artiști cu orgoliu proverbial, Mara Diaconu, Carmen Oprescu, Ion Pantilie, Șerban Popescu, Nicolae Georgescu. În vara anului 2015, în cadrul revederii unei promoții de elevi, Mariana Velicu și-a revăzut foști elevi și colegi de cancelarie. Emoții, amintiri depănate, fotografii, ultimele...

Vioară stropită cu lacrimi

Ziua de 25 mai 2007 a fost cea mai fericită din viața Mariane Velicu. Era primul concert al Filarmonicii piteștene, de-abia constituite, și acolo, pe scena Teatrului „Al. Davila”, în timp ce orchestra

Ultima poză alături de colegii de catedră

plastici, melomani, au plâns și s-au rugat pentru sufletul ei. În clipa în care sicriul a fost coborât în groapă, pe neașteptate, cerul s-a întunecat de parcă-ar fi fost noapte și s-au auzit trei tunete asurzitoare! În tradiție se spune se spune că acesta e semnul că s-au deschis cerurile și a fost primit sufletul celui înmormântat.

365 de flori!

Ieri s-a împlinit un an de la moartea artistei și în ultimele zile tot mai mulți dintre cei care au cunoscut-o au mers la mormântul Mariane Velicu ca-ntr-un pelerinaj. Câțiva dintre foștii ei elevi de la Liceul „Dinu Lipatti” au avut o inițiativă inedită. Au numărat florile plantate de familie pe mormânt, precum și pe cele aflate în ghivecele și

vazele care încadrează crucea de marmură albă. Apoi au mai adus alte flori, pentru ca numărul lor să ajungă fix la 365! Adică o floare pentru fiecare zi trecută de când iubita lor profesoară se află în ceruri. În semn de omagiu, directorul Filarmonicii a trecut în cele 200 de caiete-program ale spectacolului de seară un scurt text în care a evocat personalitatea artistei, alături de o fotografie. Ieri-dimineață, Jean Dumitrașcu era trist și cu glasul stins ne-a mărturisit că retrăiește durerea simțită atunci când a primit vestea. A fost o pierdere imensă pentru instituție și, se-nțelege, concertul de joi seara i-a fost dedicat celei care a rămas în memoria colectivă a melomanilor piteșteni drept

„Regina Viorii”. La sfârșitul săptămânii, directorul va merge la cimitir pentru a aprinde lumânări la crucea inegalabilei violoniste și va descoperi, cum au făcut-o alții până acum, straniul fenomen care se petrece la mormântul Mariane Velicu. După ce-și va fi revenit din uimirea provocată de bradul crescut în apropierea crucii, cu crengile răsfirate, asemeni unor brațe de om, va fi învăluit de o mireasmă asemănătoare celei de mir și tămâie. Un iz atât de puternic, nefiresc, îmbătător, care frapează pe oricine se apropie. Sutele de flori, de diverse specii, bucură simțul olfactiv cu parfumuri discrete, dar nu poate fi sursa acelei misterioase miresme care duce pe oricine cu gândul la raclele purtătoare de moaște...

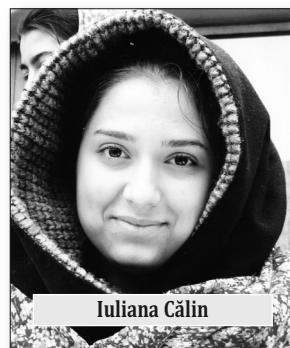
Directorul Jean Dumitrașcu, înlăcrimat

Apelul Iuliane Călin pentru tineri:

Rugați-vă pentru mucenicii de la Costești!

Pe 18 aprilie 1930, în Vinerea Mare, biserica de lemn din Costești era mistuită de flăcări și 116 suflete se înălțau la ceruri. Amănuntele tragediei sunt cunoscute, iar slujbele de pomenire care se fac an de an în preajma acestei date, la parohia Costeștii Vechi, sunt o obișnuință, la unele participând și arhiepiscopul Calinic. Remarcabil este apelul pe care o adolescentă din Pitești, elevă în clasa a XII-a la Liceul „Ion Barbu”, îl face către toți tinerii argeșeni.

Iuliana Călin este considerată o voce de aur a folclorului argeșean, dar dincolo de succesele obținute în domeniul artistic, fata se evidențiază prin implicarea în viața bisericii ortodoxe prin diverse proiecte sociale. Impresionată de tragedia din 1930 în care au pierit 90 de copii, Iuliana și-a impulsionat colegii ca în fiecare sâmbătă să meargă la biserică, să participe la slujbele de pomenire a morților, să aprindă lumânări și să se roage pentru victimele incendiului pe care mulți dreptcredincioși îi consideră

Iuliana Călin

mucenici. Gândul tainic al tinereții este ca Patriarhia să canonizeze cele 116 persoane și, mobilizându-i și pe alții, militează pentru acest obiectiv. Ea crede că Dumnezeu va da gândul cel bun membrilor Sfântului Sinod, pentru ca ei să decidă trecerea acelor mucenici în calendarul ortodox chiar la data de 18 aprilie spre veșnică pomenire. Prin intermediul ziarului nostru, aceeași chemare o adresează și altora: „Să nu fim nepăsători! În fiecare sâmbătă se cuvine să tăcem mai mult decât să vorbim, să ne gândim la strigătul copiilor arși la Costești și să-i ajutăm, rugându-ne pentru sufletele lor! Sunt îngeri și îngerilor le datorăm evlavie...”

Un preot ortodox ajută credincioși catolici

Deși se vorbește intens în ultima vreme despre ecumenism, buna comunicare

Pr. Paul, pildă de milostenie

și colaborarea între diverse confesiuni, precum și despre înțelegerea umană indiferent de cult, distanța de la declarațiile pompoase până la fapta concretă rămâne mare. Iată însă că unul dintre preoții eparhiei Argeșului, lăsând la o parte prejudecățile, se dă pe sine exemplu de cleric care a „spart” barierele și trece la acțiune întru sprijinirea semenilor aflați la ananghie. Este vorba despre Paul Stănescu, slujitor la altarul bisericii Mavrodolu din centrul Piteștiului. Acesta n-a

stat mult pe gânduri când a aflat de dificultățile materiale prin care trec doi frați, tineri romano-catolici. Aceștia se confruntă cu o situație grea din punct de vedere material. Unul dintre ei nu are un braț și nu poate munci, iar celălalt, din cauza sănătății șubrede, a stat vreme îndelungată prin spitale. În ciuda figurii de om aspru, părintele Paul Stănescu are o sensibilitate rară și a fost înduioșat până la lacrimi de necazurile celor doi frați. Preotul nu s-a limitat doar la încurajările și promisiunile pe

care de regulă le fac alți slujitori ai altarelor, ci s-a implicat efectiv în problemele tinerilor necăjiți. Smerit, părintele Paul Stănescu nu vrea să-și trâmbițeze faptele în public și se ferește de lauda deșartă. Enoriașii parohiei Mavrodolu au aflat însă și-l apreciază mai ales pentru faptul că nu a întors spatele unor romano-catolici, atitudine rară în spațiul ortodox.

Pagină realizată de
Eduard TOMAZIU